

Sygn. akt I KK 439/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **R. O.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 231§2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 19 grudnia 2022 r.,

kasacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 19 maja 2022 r., sygn. akt IV Ka 168/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 1093/18,

postanowił:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć oskarżycieli posiłkowych I. S. i R. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających, zaś w części dotyczącej kasacji wniesionej przez prokuratora kosztami tymi obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy wyrokiem z dnia 31 stycznia 2022 roku sygn. akt II K 1093/18 uniewinnił R. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego M. C. wnieśli prokurator i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 19 maja 2022 roku, sygn. akt IV Ka 168/22 po rozpoznaniu apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy wniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zarzucając mu”

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a to art. 231§2 k.k. polegającego na błędnej wykładni przywołanego przepisu poprzez wyrażenie poglądu, że prowadzenie egzekucji mimo zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności oraz uchylenia wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Legnicy z dn. 23.06.2004r., a tym samym bez tytułu wykonawczego nie stanowi przekroczenia uprawnień w rozumieniu art. 231 §2 k.k., a w konsekwencji w tym zakresie podzielenie poglądu Sądu Rejonowego i utrzymanie w mocy wyroku tego Sądu, podczas gdy prawidłowa wykładnia przepisów prawa wskazywała na przypisanie odpowiedzialności karnej R. O.;
2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a to art. 231§2 k.k. polegającego na błędnej wykładni przywołanego przepisu poprzez wyrażenie poglądu, że ustalenie przez oskarżonego kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji wedle wysokości egzekwowanego świadczenia, a nie stosownie do wysokości wyegzekwowanej po myśli art. 45 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji a w konsekwencji w tym zakresie podzielenie poglądu Sądu Rejonowego i utrzymanie w mocy wyroku tego Sądu, podczas gdy prawidłowa wykładnia przepisów prawa wskazywała na przypisanie odpowiedzialności karnej R. O..

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 519 kpk kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Na wstępie rozważań zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w przypadku kasacji wnoszonej przez stronę rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi być dotknięte orzeczenie sądu odwoławczego, a nie sądu pierwszej instancji. Skoro tak, to zarzuty kasacyjne, jeżeli mają spełniać ten warunek, nie mogą sprowadzać się do powtórzenia zarzutów stawianych w apelacji, lecz muszą wskazywać bądź to na pominięcie któregoś z zarzutów apelacyjnych przez sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej bądź też na ich wadliwe rozpoznanie w toku tej kontroli. Muszą przy tym w sposób precyzyjny wskazywać, na czym miałyby polegać rażące błędy w przebiegu kontroli odwoławczej. Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2021 r., sygn akt IV KK 179/21).

W przedmiotowej sprawie, chociaż formalnie podnoszone zarzuty rażące obrazy prawa materialnego tj. art. 231§2 k.k. spełniają wymogi zarzutów kasacyjnych, to jednak uznać należy, że w istocie każdy z tych dwóch zarzutów postawianych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych dotyczy uchybień jakich miał się dopuścić sąd I instancji, a nie sąd odwoławczy. Wskazać zatem należy, że podnoszone przez skarżącego zarzuty naruszenia przez sąd odwoławczy prawa materialnego nie zasługują na uwzględnienie i są oczywiście bezpodstawne, bowiem sąd ten w ogóle tych przepisów bezpośrednio nie stosował, a zatem nie mógł ich naruszyć. Wydając rozstrzygnięcie utrzymujące w mocy wyrok sądu I instancji, sąd odwoławczy nie stosuje bowiem wprost przepisów prawa materialnego będących podstawą przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt III KK 386/21).

Należy także uznać, że Sąd Okręgowy w Legnicy działając jako sąd odwoławczy dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten

w sposób właściwy, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jak i prokuratora, a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, co wynika z pisemnych motywów wyroku. Sąd odwoławczy trafnie uznał, że zarzuty postawione w apelacji w zakresie naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego nie były zasadne i ten swój pogląd uzasadnił w sposób logiczny i przekonujący (str. 5-10 uzasadnienia). Analiza przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienie uprawnia więc Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesione w niej zarzuty zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Legnicy.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 636§1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[as]

l.n